

Popiežius Pranciškus apie šventumą

Siūlome keletą ištraukų iš
Šventojo Tėvo mokymo apie
šventumą.

2018-09-19

Iš Apaštališkojo paragavimo
Gaudete et exsultate („Būkite
linksmi ir džiūgaukite“) apie
pašaukimą į šventumą
šiuolaikiniame pasaulyje:

10. Norėčiau priminti Viešpaties
kiekvienam iš mūsų skirtą
pašaukimą į šventumą, pašaukimą,

skirtą ir tau: „Būkite šventi, nes aš esu šventas“ (Kun 11, 44; 1 Pt 1, 16). Vatikano II Susirinkimas tai aiškiai pabrėžė: „Aprūpinti tokiomis ir taip gausiomis išganymo priemonėmis, visi Kristaus tikintieji, kad ir kokia būtų jų padėtis ir luomas, Viešpaties pašaukiami, kiekvienas savo keliu, siekti tobulybės to šventumo, kuriuo tobulas yra Tėvas.“

14. Dažnai jaučiame pagundą manyti, kad šventumas rezervuotas tiems, kurie turi galimybę laikytis atokiai nuo kasdienių užsiėmimų, kad daug laiko galėtų skirti maldai. Taip nėra. Visi esame pašaukti būti šventi gyvendami meile ir kiekvienas kasdieniais užsiėmimais liudydami visur, kur esame. Esi Dievui pašvęstasis ar pašvęstoji? Būk šventas ar šventa džiugiai gyvendamas savęs atidavimu. Esate susituokę? Būkite šventi mylėdami ir rūpindamiesi savo vyru ar žmona taip, kaip Kristus myli Bažnyčią. Esi

darbuotojas? Būk šventas sąžiningai ir kompetentingai atlikdamas savo darbą brolių labui. Esi tėvas ar motina, senelis ar senelė? Būkite šventi kantriai mokydami vaikus sekti Jėzumi. Turi valdžią? Būk šventas siekdamas bendrojo gėrio ir išsižadėdamas asmeninių interesų.

16. Šventumas, į kurį Viešpats tave pašaukė, auga nedideliais veiksmais. Pavyzdžiui: moteris eina į turgų apsipirkti, susitinka kaimynę, jos įsikalba ir prasideda apkalbos. Tačiau ta moteris sau viduje pasako: „Ne, apie nieką blogai nekalbėsiu.“ Šitai yra žingsnis šventumo link. Paskui namie jos vaikas norėtų pasidalyti su ja savo viltimis bei svajonėmis ir ji, nors ir pavargusi, atsisėda prie jo ir kantriai bei meiliai klausosi. Štai ir dar vienas šventinantis aukojimasis. Vėliau ji išgyvena baimės akimirką, tačiau prisimena Mergelės Marijos meilę, paima savo rožinę ir kupina tikėjimo

meldžiasi. Tai dar vienas šventumo kelias. Dar vėliau išeina į gatvę, sutinka vargšą ir sustoja su juo meiliai pasikalbėti. Ir šitai yra žingsnis priekin.

32. Nebijok šventumo. Jis neatims iš tavęs nė lašo veiklumo, gyvumo ir džiaugsmo. Kaip tik priešingai, tapsi toks, apie kokį tave kurdamas galvojo Tėvas, ir būsi ištikimas pats sau.

Priklausymas nuo Jo išlaisvina mus iš vergijos ir įgalina suvokti savo kilnumą. 34. Nebijok kreipti žvilgsnį aukščiau, leisti Dievui tave mylėti ir išlaisvinti. Nebijok leisti Šventajai Dvasiai tave vesti. Šventumas nedaro tavęs mažiau žmogiško: jis yra tavo silpnumo susitikimas su malonės jėga. Iš esmės, pasak Leono Bloy, gyvenime „tėra vienas liūdnas dalykas, <...> nebūti šventam”.

63. Apie šventumą gali būti daug teorijų, pilnų įvairių aiškinimų bei perskyrų. Tokie apmąstymai gali būti

naudingi, tačiau nieko nėra informatyviau, kaip grįžti prie Jėzaus žodžių ir išsamiau pažvelgti, kaip jis mokė tiesos. Jėzus labai paprastai paaiškino, ką reiškia būti šventam, palikdamas Palaiminimus (plg. Mt 5, 3–12; Lk 6, 20–23). Jie yra tarsi krikščionio tapatybės chartija. Jei kas nors mūsų klausia: „Kaip galima tapti geru krikščioniu?“, atsakymas yra paprastas: kiekvienam savaip būtina daryti tai, ką Jėzus pasakė Kalno pamoksle. Palaiminimuose atsiskleidžia Mokytojo veidas, o tą veidą esame pašaukti atspindėti savo gyvenimo kasdienybėje.

122. Šventasis geba gyventi kupinas džiaugsmo ir humoro jausmo. Neprarasdamas realizmo, apšviečia kitus teigiama ir vilties turtinga dvasia. Būti krikščioniu yra „džiaugsmas Šventojoje Dvasioje“ (Rom 14, 17), nes „gailestingąją meilę neišvengiamai lydi džiaugsmas. Mat tas, kuris myli,

visada džiaugiasi vienybe su tuo, kurį myli <...> Todėl meilę lydi džiaugsmas“. Gavę Dievo žodžio grožį, priimame jį „didžiame suspaudime su Šventosios Dvasios džiaugsmu“ (1 Tes 1, 6). Jei leisime Viešpačiui ištraukti mus iš mūsų kiauto ir perkeisti mūsų gyvenimą, galėsime įgyvendinti tai, ko iš mūsų reikalauja šv. Paulius: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!“ (Fil 4, 4).

175. Kai Dievo akyse tiriname savo gyvenimo kelius, nuošalyje nepalikime nė vienos srities. Visais gyvenimo aspektais galime toliau augti ir pasiūlyti Dievui kai ką daugiau, net ten, kur patiriame didžiausius sunkumus. Tačiau būtina Šventosios Dvasios prašyti, kad mus išlaisvintų ir išsklaidytų baimę, skatinančią užtverti Jai kelią į kai kurias mūsų gyvenimo sritis. Kas iš Jos prašo visko, tam ji ir duoda viską. Šventoji Dvasia nori į mus įžengti ne

tam, kad suluošintų ar silpnintų, bet kad dovanotų pilnatvę. Tai leidžia mums suvokti, jog įžvalga yra ne pasipūtėliška savianalizė, egoistinė savistaba, bet tikras išėjimas iš savęs link Dievo slėpinio, išėjimas, padedantis mums įgyvendinti užduotį, kuriai esame pašaukti brolių labui.

Iš Posinodinio apaštališkojo paraginimo AMORIS LAETITIA apie meilę šeimoje:

317. Jei šeimai pavyksta sutelkti dėmesį į Kristų, Jis suvienija ir apšviečia visą šeimos gyvenimą. Skausmai ir sunkumai išgyvenami bendrystėje su Viešpaties kryžiumi, o Jo apkabinimas leidžia pakelti blogiausias akimirkas. Karčiomis šeimos dienomis būtent vienijimasis su apleistu Jėzumi gali padėti išvengti santykio nutraukimo. Šeimos pamažu, „padedamos Šventosios Dvasios malonės, siekia

šventumo per santuokinį gyvenimą, dalyvaudamos Kristaus kryžiaus slėpinyje, sunkumus ir kančias perkeičiančiame į meilės auką“. Kita vertus, džiaugsmo, poilsio ar šventės momentai, taip pat lytiškumas išgyvenami kaip dalyvavimas pilnatviškame Prisikėlusiojo gyvenime. Sutuoktiniai savo įvairiais kasdieniais veiksmais įpavidalina „dieviškąją erdvę, kurioje galima patirti prisikėlusio Viešpaties mistinį artumą“.
